

Florens Vulfson je, dok je bila tinejdžer, vodila dnevnik, u periodu 1929 – 1934. Oštećeni dnevnik, pronađen 2003. godine, je 2006. godine vraćen vlasnici. Devedesetogodišnja Florens je zaboravila na dnevnik do trenutka kada ju je Lili Kopel pozvala i saopštila joj da ga je pronašla. Iz uvoda napisanog kada je imala petnaest godina, Florens je pročitala: „Ja sam vrlo zauzeta mlada dama“. (Fotografija: Endžel Franko / *Njujork Tajms*)

PREDGOVOR

U devedesetoj godini, nakon što sam preživela saobraćajnu nesreću i ešerihiju koli¹, živela sam život koji se jednostavno može nazvati pomirljivim. Pokretljivost mi je bila slaba – nisam smela da igram golf, tenis ili da idem u duge šetnje – ali mi je zainteresovanost za ljude i politiku bila jaka. Takođe, postojale su aktivnosti kao što je vežbanje klavirskih skala, bridž, čitanje i jadikovanje sa prijateljima nad teškom američkom situacijom. Nije loše za jednu devedesetogodišnjakinju.

Nedostajala su mi očekivanja. Sve će izgledati isto do puta u večnost. Moj voljeni muž, Net, je već na tom putu. Čemu još mogu da se nadam?

Čemu, zaista! Ni u najluđim snovima nisam mogla da pretpostavim šta me čeka. Sedela sam na verandi na Floridi jednog divnog aprilskog popodneva kada je telefon zazvonio. Dočekao me je nepoznati glas. „Halo, ovde Lili Kopel. Da vi slučajno niste Florens Vulfson – Hovit?“

Pomislila sam – da li želim da potvrdim da jesam? Da li je ovo marketinški poziv zbog koga ću zažaliti što sam podigla slušalicu? Bila sam pomalo radoznala, pa odgovorih potvrdno. „Imam neke stare stvari koje su vaše, našla sam ih na Riversajd Drajvu broj 98, pa sam pomislila da biste želeli da ih uzmete“, rekla je Lili. „Koje stvari?“, upitala sam. „Stari dnevnik sa crvenim kožnim koricama, priče koje ste pisali kada ste imali petnaest godina i vaša postdiplomska teza sa Kolumbije. Rado ću vam ih poslati.“

¹ Gram-negativna bakterija štapicaštog oblika koja napada ljude i životinje

Te reči su mi izmenile život. Rekla sam joj da se ne opterećuje slanjem jer će ih moje ćerke pokupiti prilikom jedne od svojih brojnih poseta Njujorku. Čekajući da joj se jave Valeri ili Karen, nije ih poslala. Pročitala je dnevnik. Potpuno sam zaboravila na njega i nisam mislila da bi ikome bio zanimljiv.

U međuvremenu, Lili je napisala članak za Njujork tajms o ovoj relikviji staroj sedamdeset šest godina. Dala mi ga je kada sam otišla da provedem leto u Vestportu. Kakav trenutak! Kako da se osećate kada vam predaju deo vašeg života, punog mladalačkih nemira i strasti? Kada gledate svoju žudeću osećajnu nezrelost svojim iskusnim staračkim očima? To sam *ja*?

Ta žestoka devojka je sada spora i bez posebne želje da bilo šta radi. Bila sam zapanjena i pomalo tužna – pročitala sam dnevnik bez daha i zavolela tu devojku. Ono što je usledilo ravno je desетки na Rihterovoj skali, moje zemljotresno iskustvo. Lilin članak je bio opčinjavajući i izazvao je dovoljno interesovanja da bude pretvoren u knjigu – koju držite u rukama; nadam se da ćete uživati čitajući o Njujorku koji sam znala i volela.

Kao da me je pogodio grom kada sam čula vesti. Nisam očekivala da će neko pisati o meni, krila sam se iza dnevnika sa ključićem, a sada je četrnaestogodišnja Florens junakinja knjige! Kako sam se osećala povodom toga? Evo kako.

Imam devedeset dve godine – moj muž, sa kojim sam bila u braku šezdeset sedam godina, je preminuo prošlog aprila – i borim se da ostanem u vrtlogu života. Mlada Florens bi se složila da je to ispravno. Rekla bi: „Samo napred.“ Bilo je zabavno, začinilo mi je život, povratilo je deo moje mladalačke strasti i učinilo da se osećam živom, onako kako se nisam dugo osećala. Verovatno sam najviše uzbuđena od svih starica na svetu. Hvala ti, Lili.

Florens Hovit

Vestport, Konektikat
3. septembar 2007. godine